

дигна и Неофита, който третия път не видя вече, ни столицата на Епархията си, ни България. Като се научих за това, аз крайно се обрадвах, защото се избавяше и Търново, избавях се и аз от един гонител, който на всяка крачка ме прѣслѣдваше. Спомних си тогаз че когато Неофит най напред ме запрѣ в' курник'а, гдѣто прѣвъ път обърнях внимание на народнитѣ пословици, слѣд като ме пустяха и аз отидох в' училището да си приберѣ едно друго, на излизание от там, случайно срѣщнах Неофита, който, като ме видя, с' едно видимо удоволствие на лице и с' една зловна усмивка на уста, обърна се към мене и иронически ми каза: "*Хе, даскале, ура!*" Аз го изгледах и, без да му кажа нищо, отидох си по пътя, но дълго време с' яд си спомнях за тая негова зловна подигравка. Щом се извѣстих че Неофит вече тръгнал от Търново постарах се да науча приблизително кой ден ще стигне в' Цариград, ходих няколко дни наред да го чакам на Едирне Капия, причаках го най послѣ при самитѣ врата на Цариград и като му се поклоних казах му: "*Хоще гелдин, Деспот Ефенди*". Той ме позна, изгледа ме накриво и начумерено отиде ¹⁾.

Като се върнах от второто си ходение в' Цариград аз пак останах учител в' Тръвна, учителствувах в' Търново, послѣ в' Джумая и най послѣ за твърдѣ кратко време и в' Варна. Прѣз това време аз ходих още няколко пъти в' Цариград ²⁾ по народнитѣ работи, и в' качество на прѣдставител, и като частно лице, и там се запознах с' Д-р Чомакова ³⁾. Най послѣ прѣз 1864 г. от Варна отидох в' Цариград и от тая минута почнува продължителната ми дѣятелност в' столицата на Турската Империя. Когато бѣх учител в' Търново заедно с' Михайловски, Златарски, Даскал Илия от

¹⁾ По подробно описание за дѣйствиата на прѣдставителитѣ отъ Търновската епархия противъ Неофита въ Цариградъ азъ добихъ прѣзъ 1895 г., слѣдъ смъртта на покойний, отъ едничкии останялъ живъ членъ на тая депутация — Георги Кабакчиевъ въ Търново. Тия свѣдения ще обнародвамъ другъ път — *Въл. отъ Издательтъ.*

²⁾ Най историческо отъ тия ходения е било мисля това прѣзъ 1861 г., когато покойний нанесе смъртенъ ударъ на католическата интрига, като открадна Дядо Иосифа и го прѣнесе въ една нощъ въ Одеса — *Въл. на Издательтъ.*

³⁾ Тукъ ще да е дума за подновяване на познанство, защо покойний се е запозналъ съ Чомакова още прѣди 1853 г., когато билъ тежко боленъ та ходилъ чакъ въ Пловдивъ да се лѣкува при Чомакова който му и помогналъ. Въ знакъ на признателность покойний е посветилъ трудътъ си Свѣтена Китка (1852) нему. — *Въл. на Издательтъ.*